

Cu Academicianul

GRIGORE MOISIL

nimic despre sufleur

- Vreți să ne dați un interviu pentru revista „Teatrul” ?
- Cu foarte mare plăcere, dar nu prea știu despre ce subiect.
- Dumneavoastră, desigur, vă duceți la teatru...
- Desigur, și-mi face mare plăcere. Îmi pare rău că am omis să mă abonez la revista „Teatrul”, dar o citesc adeseori, și acest lucru îmi face de asemeni mare plăcere.
- Ce piese v-au plăcut mai mult, ce actor sau actriță, ce autori vă plac ?
- Asta nu ți-o spun.
- De ce ?
- Fiindcă eu găsesc că nu mă pricep destul în lucrurile acestea și că părerea mea nu ar fi o părere competentă, deci că nu ar putea să influențeze decât în rău evoluția teatrului nostru, care — asta pot să ți-o spun — progresează.
- Dumneavoastră sînteți o personalitate, și părerile dvs. ne interesează.
- Nu știu dacă sînt o personalitate, dar tocmai fiindcă sînt dispus să cred că sînt, cred că părerile mele nu am dreptul să le comunic publicului, fiindcă l-ar putea influența.
- Eu cred că am datoria să nu influențez publicul decât în lucrurile în care mă pricep, și anume în cele în care mă pricep destul de bine. Sînt destul de încrezut ca să cred că sînt și unele lucruri în care mă pricep, dar despre ele nu pot să vorbesc la revista „Teatrul”.
- Dacă vrei, pofteste...

— Dacă nu acceptați să vă cer părerea ca unei personalități, răspundeți-ne ca un om oarecare, să avem părerea unui spectator oarecare.

— Anchetele statistice se fac altfel. Trebuie ca fiecare din cei întrebați să știe că nu i se comunică numele său, și deci în cazul acesta nu ai putea să-mi ceri un interviu mie. Tehnica anchetelor statistice este foarte dezvoltată, și dacă vrei sfaturi în această privință îți sugerez să te adresezi Centrului de statistică matematică al Academiei R.S.R. Eu personal, știind că statistica este o disciplină foarte importantă, nu o cunosc.

— Și nu vreți să ne mai spuneți chiar nimic ?

— Ba da. Eu cred că ar fi bine ca atitudinea mea să fie adoptată de toți cei care se pricep în ceva. Imaginează-ți dumneata că eu mi-aș da cu părerea despre teatru, sau despre actori, sau despre autori, sau despre regizor, despre sufleur, despre electrician, despre regizorul de culise sau despre croitoreasă. În cazul acesta, de exemplu, croitoreasa ar putea să-și dea cu părerea asupra activității Combinatului de gheață fierbinte, iar directorul acestui combinat mi-ar putea da sfaturi cum să fac logică matematică. Eu nu mă îndoiesc că directorul sus-numitului combinat are o anumită părere despre logica matematică, dar exact pentru acest motiv îți dau interviul, ca să n-aibă el curajul să mă învețe să fac logică matematică.

— Credeți că e nevoie să-i trimitem un număr din revista „Teatrul”, cu interviul dvs. ?

— Cred că trebuie să trimiteți prea multe exemplare, și mi-e teamă că interviul meu, costîndu-te prea scump, n-o să mai îmi ceri altul.

— La revedere ?

— Crezi ? www.cimec.ro